

ע"פ 70871/09 - יונס עבד אלטיפ' נגד מדינת ישראל - הועדה הLocale לתוכנית ובניה עירון

בית המשפט המחוזי בחיפה שבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

עפ"א 09-09-2016 יונס נ' מ.י. ו.מ. לתוכנן ובניה עירון ואח'
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט תמר שרון נתנה אל
מערער יונס עבד אלטיפ' ע"י ב"כ עוה"ד מוחמד מהאג'נה
נגד מדינת ישראל - הועדה Locale לתוכנן ובניה עירון
משיבה ע"י ב"כ עוה"ד עמית אופק

פסק דין

1. לפניו ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה (כבוד השופט יעקב גולדברג), מיום

15.8.16, שניתנה בתיק מס' 728/07 ולפיה נדחתה בקשה המערער להורות על עיקוב ביצוע צו הריסה

(להלן: "צו הריסה" או "הצז") שהוטל במסגרת גזר דין שניית בתיק הנ"ל ביום **26.11.2008** על ידי

כבוד השופט (בדימוס) מוחמד מסארווה (להלן: "גזר הדין") ואשר הורה להרים את מבנה המגורים

שנבנה על חלקה 8 בגוש 12165 בערערה (להלן: "המבנה" ו"החלוקת", בהתאם).

בית משפט קמא דחה את הבקשה על הסף, ללא דיון, שכן המבקש אינו הנאשם נגדו הוגש כתוב האישום, אלא

אביו, תוך שהוא קובע כי הצגת הדברים בבקשת גובלת בהטעית בית המשפט, באשר המערער לא ציין

מלכתחילה שהוא איננו הנאשם בתיק.

2. לאחר ששמעתי את הצדדים סבורה אני שצדק בית משפט קמא בהחלטתו ואני רואה כל מקום לקבל את הערעור.

להלן נימוקי:

הumaruer טוען שהוא הבעלים של המבנה (אשר בinityim הורחב) וכי למעשה, הוא היה הנאשם בתיק, אלא שבכתב האישום נפלת טעות כאשר נכתב בו מספר תעודה זהות של **אבינו** (שהוא י"ר הועדה Locale לתוכנן

ובנניה), במקום מספר תעודת זהותם שלו. לדבריו, הוא היה זה שבנה את הבית והוא היה זה שהתייצב לכל הדינום בתיק ולמעשה הכרעת הדין גזר הדין שניתנו בתיק מתייחסים אליו.

כן טוען המערער כי, בכל מקרה, גם מי שצו החרישה אינו מופנה אליו רשאי לגיש בקשה, לפי סעיף 207 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, לעיכוב ביצוע הצע וći היה על בית משפט קמן לקיים דין בבקשתו.

המערער סוקר בהודעת הערעור מאמצים שעשה, לטענתו, על מנת להוכיח את המבנה ומצין, כי כוון ניתן לחלק מהמבנה יותר ואילו חלקו השני של המבנה, אשר סומן בהיתר, להריסה, נמצא בתחום של גליזציה וקיים סיכויים טובים שיוכשר, שכן יעוד החלקה הוא למגורים. המערער טוען כי יש בכך ממש נימוק הולם לעיכוב הביצוע, על מנת לאפשר לו להשלים את הליך הלגלייזציה. הוא מבקש עיכוב ביצוע לפחות 24 חודשים.

.3. כאמור - לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמן.

אכן, דרך כלל ראוי, כי בטרם מתן החלטה בבקשתו מסווג זה יתקיימים דין במעמד הצדדים. אולם, בנסיבות העניין, לא ניתן לבוא בטרונה אל בית משפט קמן על שדחה את הבקשה על הסף.

ראשית, יש ממש בדברי בית משפט קמן בדבר הטועות שעלולה הייתה להיגרם בשל אופן ניסוח הבקשה.

שנייה, וזה העיקרי - גם אם יצא מנוקודת הנחיה לפיה המערער היה בעל הדין האמתי בכתב האישום - ואנני קובעת כב (ענין זה ידוע, אם וככל שידוע, על ידי בית משפט קמן, בנפרד), הרי מדובר בצו הрисה שניתן לפני שנים רבות - עד לשנת 2008 ולא רק שלא בוצע, אלא הבניה הורחבה והושלמה. בנוסף, ההיתר ניתן רק לחלק מהמבנה ואילו חלקו الآخر סומן, בהיתר, להריסה.

המשיבה הגישה עיר על עצם מתן ההיתר, אשר טרם נדונו. המערער לא הגיע עיר על סימון חלק מהמבנה להריסה והוא אף לא הביא בבקשתו נתונים המצביעים על קיומו של "אופק" למתן היתר בניה גם לאותו חלק, כפי שנדרש על פי הפסיקה לשם עיכוב ביצוע צו הрисה.

.4. בשים לב לכל העבודות הנ"ל ועל פי בקשה המערער בלבד, ברו שאיןUPI המערער כל טענה אשר מהוות נימוק ראוי לעיכוב ביצוע צו הрисה שלא בוצע מאז שנת 2008 (לא שניתנו הארכות מועד).

לפיכך, אני דוחה את הערעור, תוך שМОבהר, כי כל עוד היתר הבניה לחלק מהמבנה שריר וקיים, אין צורך להרים חלק זה. ככל שעובדת העיר תקבל את העיר, יהיה צורך להרים כל חלק מהמבנה שלא יהיה לו היתר.

המציאות תמציא את פסק הדין **לצדדים**, תחזיר את תיק קמא לבית משפט קמא ותסגור את התיק.

ניתן היום, י"ט טבת תשע"ז, 17 נואר 2017, בהעדר הצדדים.